

Tìm Đến Nguồn Cung Ứng (Phần 1)

Sự Dư Dật của Đức Chúa Trời bởi Derek Prince

Trong loạt bài này, tôi sẽ giảng dạy về chủ đề sự dư dật của Đức Chúa Trời. Liên quan đến sự phục hồi của Y-sơ-ra-ên, có một câu Kinh Thánh quan trọng mà Đức Chúa Trời phán: "Ta ... sẽ tỏ cho chúng thấy cảnh thịnh vượng và yên ổn lâu dài." (Giê-rê-mi 33:6).

Từ then chốt ở đây là "bày tỏ". Tôi đã nhận ra rằng bạn không thể hiểu hoặc nhận lấy sự dư dật của Đức Chúa Trời nếu Ngài không bày tỏ điều đó cho bạn. Điều này chỉ đến qua sự mặc khải. Tôi cầu nguyện xin Chúa ban cho bạn sự mặc khải ấy.

Phần 1 của loạt bài "Tìm Đến Nguồn Cung Ứng" sẽ tập trung vào những nguyên tắc cơ bản chi phối sự cung ứng của Đức Chúa Trời dành cho chúng ta. Trong Phần 2, tôi sẽ trình bày về những điều kiện để nhận lãnh sự dư dật của Đức Chúa Trời, cũng như mục đích mà Ngài ban cho chúng ta sự dư dật ấy.

Những Từ Căn Bản

Trước hết, chúng ta hãy xem xét một số từ ngữ hoặc khái niệm cơ bản được sử dụng trong mối liên hệ này. Chúng đều có liên quan với nhau, nhưng không hoàn toàn đồng nghĩa – mỗi từ mang một sắc thái ý nghĩa riêng. Tôi sẽ bắt đầu với những khái niệm tích cực trước. Có bốn nhóm từ chính ở phía tích cực:

- Giàu sang và của cải
- Giàu có
- Thịnh vượng
- Dồi dào, dư dật

Tôi muốn chỉ ra một sự khác biệt quan trọng. Khi chúng ta sử dụng các từ như giàu sang và của cải, hoặc giàu có, chúng ta đang nói đến những người có nhiều tài sản tài chính và vật chất. Nhưng khi chúng ta nói về sự thịnh vượng và dư dật cùng những từ liên quan, điều đó không nhất thiết có nghĩa là người được nhắc đến có nhiều tiền bạc hay sở hữu nhiều của cải vật chất. Thực ra, lời hứa của Đức Chúa Trời chủ yếu là chúng ta có sự dư dật chứ không phải là sự giàu có.

Về căn bản, sự dư dật có nghĩa là bạn có đầy đủ mọi điều mình cần và còn có phần dư ra để ban cho người khác. Sự dư dật cho thấy bạn được nâng lên trên mức nhu cầu của chính mình, để bạn có thể đáp ứng nhu cầu của người khác.

Từ “thịnh vượng”, đặc biệt khi được sử dụng trong Kinh Thánh, mang ý nghĩa về sự thành công. Tuy nhiên, nó không nhất thiết đồng nghĩa với sự giàu có vật chất lớn lao hay nhiều của cải. Để minh họa điều này, tôi xin trích dẫn hai phân đoạn Kinh Thánh. Trong thư thứ ba của mình, sứ đồ Giăng nói:

“Thưa anh quý mến, tôi cầu nguyện cho anh được thịnh vượng mọi mặt, được khỏe mạnh phần xác, cũng như được thịnh vượng về phần hồn.” (3 Giăng 1:2)

Thật là một lời khẳng định tuyệt vời về ý muốn của Đức Chúa Trời dành cho người tin kính! Gai-út, người mà bức thư này được gửi đến, là một tín hữu gương mẫu. Khi nghiên cứu bức thư, bạn sẽ thấy rằng ông đã bước đi trong mọi lẽ thật mà Đức Chúa Trời đã bày tỏ. Sứ đồ Giăng, với tư cách là phát ngôn của Đức Thánh Linh, đã nói với ông rằng: “Thưa anh quý mến, tôi cầu nguyện cho anh được thịnh vượng mọi mặt, được khỏe mạnh phần xác, cũng như được thịnh vượng về phần hồn.” Điều này bao hàm cả ba phương diện của đời sống:

- Vật chất
- Thuộc thể
- Thuộc linh

Trong tất cả những điều đó, ý muốn của Đức Chúa Trời đều là tốt lành. Từ được dịch là “thịnh vượng” ở đây có nghĩa đen là “có một chuyến đi thành công hoặc thuận lợi.” Trong Rô-ma 1:10, khi Phao-lô cầu nguyện xin được, theo ý muốn của Đức Chúa Trời, có một chuyến đi thuận lợi đến Rô-ma, thì cũng dùng chính từ này. Đức Chúa Trời đã đáp lời cầu nguyện của Phao-lô. Chuyến đi của ông đến Rô-ma được mô tả trong Công Vụ chương 27 và 28.

Tuy nhiên, bạn sẽ nhận thấy từ mô tả về chuyến đi thịnh vượng đó, Phao-lô không đi hạng nhất mà là như một tù nhân bị xiềng xích. Ông đã trải qua một cơn bão dữ dội. Có lúc tưởng chừng như tàu sẽ đắm. Nhưng nhờ sự can thiệp của Đức Chúa Trời, tất cả họ đều sống sót sau cơn bão. Họ đến một hòn đảo và đã có điều mà chúng ta gọi là một “sự phục hưng”. Khi rời đi, những người trên đảo đã cung cấp cho họ mọi thứ cần thiết cho phần còn lại của hành trình. Như vậy, Phao-lô đã có một chuyến đi thịnh vượng, tuy không hề thoải mái và ông cũng không đi hạng nhất. Điều quan trọng là, khi chúng ta dùng những từ như “thịnh vượng” và “dư dật”, chúng ta không nhất thiết nói về những người mà thế gian xem là giàu có.

Không Chỉ Của Cải

Chúng ta hãy cùng xem lại bốn nhóm từ khác nhau này. Chúng ta thấy rằng “giàu” và “của cải”, cũng như “giàu có” về cơ bản là đồng nghĩa với nhau. Tuy nhiên, chúng rất khác với nhóm từ “thịnh vượng”, những từ này liên quan đến việc làm điều gì đó thành công. Theo nghĩa này, đối lập với sự thịnh vượng là thất bại. Mặt khác, các từ như “dồi dào”, “dư dật” có nghĩa là bạn không sống trong thiếu thốn, túng quẫn hay thất vọng, dù có thể bạn không dư dả, thậm chí không có gì trong tài khoản ngân hàng.

Tôi thường nói rằng Chúa Giê-xu, trong chức vụ trên đất của Ngài, không có tài khoản ngân hàng—dù Ngài và các môn đồ có một túi để đựng các khoản dâng hiến—Ngài đơn giản chỉ dùng “thẻ tín dụng” của Cha Ngài và nó luôn luôn được chấp nhận. Thật ra, những người rất giàu có thật sự không cần nhiều tiền mặt. Tôi đã từng dùng bữa tối với một người giàu có, một bữa ăn rất ngon. Khi thanh toán, ông ấy thậm chí không cần đưa ra thẻ nào, chỉ đơn giản ký tên vào hóa đơn. Như vậy là đủ—người phục vụ biết rằng mọi thứ sẽ được thanh toán. Vì vậy, chúng ta đừng tập trung vào ý tưởng phải có thật nhiều tiền trong ngân hàng. Đó không phải là những gì chúng ta đang nói đến ở đây.

Dĩ nhiên, điều trái ngược với bốn khái niệm tích cực mà chúng ta vừa đề cập là điều khá rõ ràng. Những từ xuất hiện trong tâm trí tôi là: nghèo khó; thiếu thốn; thiếu hụt; thất bại. Chúng ta cần ghi nhớ hai nhóm khái niệm này—tích cực và tiêu cực—khi tiếp tục nghiên cứu các nguyên tắc chi phối cách Đức Chúa Trời hành động trong lĩnh vực này.

Năm Nguyên Tắc Về Sự Cung Ứng

Bây giờ tôi sẽ trình bày năm nguyên tắc cơ bản liên quan đến sự chu cấp của Đức Chúa Trời, và đây đều là những nguyên tắc rất quan trọng. Hai nguyên tắc đầu tiên sẽ được đề cập trong thư giảng này (Phần 1)—ba nguyên tắc còn lại sẽ tiếp tục ở Phần 2.

Nguyên Tắc Thứ Nhất

Sự cung ứng của Đức Chúa Trời nằm trong những lời hứa của Ngài. Điều này được thể hiện rõ nhất qua 2 Phi-e-rơ 1:2-4:

“Cầu xin ân điển và bình an tràn đầy trên anh em nhờ sự nhận biết Đức Chúa Trời và Đức Chúa Giê-xu, Chúa chúng ta! Quyền năng của Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta mọi điều liên quan đến sự sống và sự tin kính, qua sự nhận biết Ngài là Đấng đã kêu gọi

chúng ta bằng vinh quang và nhân đức của Ngài." [câu 2-3]

Hãy lưu ý rằng đời sống Cơ Đốc là một đời sống tăng trưởng bội phần. Nó không phải là trạng thái tĩnh—chỉ giữ lấy những gì bạn đang có. Nó cũng không chỉ là phép cộng thêm đơn thuần. Đó là sự nhân lên nhiều lần. Điều này đến qua sự nhận biết Đức Chúa Trời và Chúa Giê-xu, Chúa chúng ta. Mọi điều chúng ta cần đều đến với chúng ta từ Đức Chúa Trời qua Chúa Giê-xu. Chúng ta không cần bất kỳ nguồn cung ứng hay kênh dẫn nào khác.

Trong thi mà Phi-e-rơ sử dụng, "đã ban", chúng ta thấy rằng Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta mọi điều mà chúng ta cần cho cả đời này lẫn đời đời, cho mọi lĩnh vực trong cuộc sống—cho sự sống và sự tin kính. Nhiều khi chúng ta cầu nguyện mà không hiểu đúng. Chúng ta xin Đức Chúa Trời ban cho mình điều mà Ngài đã ban rồi. Đức Chúa Trời không dễ dàng đáp những lời cầu nguyện như vậy, vì nếu đáp lời, Ngài sẽ củng cố sự hiểu lầm đó. Vì vậy, đôi khi chúng ta cần điều chỉnh cách suy nghĩ của mình để cầu nguyện những lời cầu nguyện mà Đức Chúa Trời có thể đáp lời. Tạ ơn Đức Chúa Trời thường thích hợp hơn là chỉ xin Ngài.

Hãy chú ý một lần nữa, mọi điều đều được bao hàm trong sự nhận biết về Chúa Giê-xu Christ. Nguyên văn tiếng Hy Lạp cho biết rằng Chúa Giê-xu đã gọi chúng ta đến vinh quang và nhân đức của chính Ngài. Đó không phải là vinh quang của chúng ta, mà là của Ngài. Đó không phải là nhân đức của chúng ta, mà là của Ngài. Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta mọi điều mà chúng ta sẽ cần, và tất cả đều nằm trong sự nhận biết về Chúa Giê-xu. Từ "nhận biết" trong tiếng Hy Lạp cũng có thể được dịch là "thừa nhận." Nó bao hàm cả sự hiểu biết lẫn sự thừa nhận. Chỉ biết về Chúa Giê-xu bằng trí óc thì chưa đủ; chúng ta phải thực sự thừa nhận Ngài trong đời sống mình.

"...bởi vinh quang nhân đức ấy, Ngài ban cho chúng ta những lời hứa lớn lao và cao quý..." [câu 4]

Đây chính là chìa khóa! Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta mọi điều mà chúng ta sẽ cần. Vậy những điều đó ở đâu? Ở trong những lời hứa của Ngài. Sự cung ứng của Đức Chúa Trời nằm trong những lời hứa của Ngài. Đây là lẽ thật quan trọng mà bạn phải nắm bắt: sự cung ứng nằm trong những lời hứa. Hãy lặp đi lặp lại điều này cho chính mình cho đến khi nó trở thành một phần trong suy nghĩ của bạn: sự cung ứng nằm trong những lời hứa... sự cung ứng nằm trong những lời hứa.

Bây giờ, một lời khẳng định gây kinh ngạc nữa [câu 4]:

"...để nhờ [những lời hứa] đó anh em có thể tránh khỏi sự băng hoại trong thế gian gây nên bởi tham dục, và trở nên người dự phần vào bản tính thiên thượng."

Tôi tự hỏi liệu chúng ta có thật sự hiểu ngôn ngữ đó không. Điều đó có nghĩa là chúng ta trở nên người dự phần vào bản tính của chính Đức Chúa Trời. Chúng ta nhận lấy bản tính của Ngài. Chúng ta trở nên thiên thượng.

Bây giờ, bạn có thể nghĩ rằng đó là một lời tuyên bố đầy rui ro, và thực sự là như vậy. Thế nhưng Kinh Thánh xác nhận điều đó. Khi Chúa Giê-xu bị thách thức về lời Ngài xưng mình là Con Đức Chúa Trời, Ngài đã trích dẫn một trong các Thi Thiên và nói: "Nếu luật pháp gọi những người nhận được lời của Đức Chúa Trời là thần, và lời Kinh Thánh không thể hủy bỏ được" (Giăng 10:35). Câu trích dẫn này lấy từ một Thi Thiên có chép: "Ta phán: "Các ngươi là thần"" (Thi Thiên 82:6). Đức Chúa Trời thực sự đã phán với loài người và nói: "Các ngươi là thần."

Chúng ta có thể cảm thấy khó tiếp nhận điều này, nhưng chính Chúa Giê-xu đã ban cho chúng ta lời giải thích thiên thượng. Làm sao con người có thể trở nên thần? Nền tảng là gì? Đó là vì Lời của Đức Chúa Trời đã đến với họ. Nếu Ngài gọi những người nhận được Lời của Đức Chúa Trời là thần, và Kinh Thánh không thể bị hủy bỏ thì nguyên tắc ấy cũng áp dụng cho chúng ta. Bởi vì Lời của Đức Chúa Trời đến với chúng ta qua những lời hứa của Ngài, chúng ta có thể trở nên người dự phần bản tính của Đức Chúa Trời. Chúng ta có thể trở nên thiên thượng.

Tôi nhận biết, dĩ nhiên, rằng lời phát biểu đó có thể bị lạm dụng. Tuy nhiên, tôi tin rằng với cách tôi đã trình bày, đây là một phân tích chính xác về những gì chính Kinh Thánh dạy.

Và phần cuối cùng của sự mặc khải đó là một hệ quả hợp lý từ những điều đã nói trước đó. Khi chúng ta trở nên dự phần vào bản tính thiên thượng, chúng ta được giải cứu khỏi sự bại hoại đang hiện hữu trong thế gian này—bởi vì bản tính thiên thượng và sự bại hoại không thể dung hòa với nhau. Bản tính thiên thượng là không thể bị bại hoại. Mọi thứ trong thế gian này đều có thể bị bại hoại. Do đó, một cách hợp lý, khi chúng ta dự phần vào bản tính của Đức Chúa Trời, chúng ta được giải cứu khỏi sự bại hoại của thế gian này.

Bây giờ, tôi muốn tóm tắt lại bằng chính lời của mình điều cốt lõi mà Phi-e-rơ đã nói với chúng ta trong các câu 3 và 4 ở trên. Điều này có thể được rút gọn thành năm mệnh đề

liên tiếp mô tả nguyên tắc thứ nhất: Sự cung ứng của Đức Chúa Trời nằm trong những lời hứa của Ngài.

- Quyền năng thiên thượng của Đức Chúa Trời đã ban cho chúng ta mọi điều chúng ta cần cho cả đời này lẫn cõi đời đời.
- Tất cả đều nằm trong việc nhận biết và xưng nhận đúng về Chúa Giê-xu.
- Sự cung ứng của Đức Chúa Trời nằm trong những lời hứa của Ngài.
- Khi chúng ta nhận lấy các lời hứa, chúng ta trở nên người dự phần vào bản tính của Đức Chúa Trời.
- Khi chúng ta trở nên người dự phần vào bản tính của Đức Chúa Trời, chúng ta được giải cứu khỏi sự bại hoại của thế gian này.

Tôi khuyên bạn đừng chỉ đọc lướt qua bản tóm tắt này một lần—hay thậm chí hai lần. Hãy dành thời gian suy ngẫm về nó. Sự mặc khải này sâu nhiệm đến mức bạn không thể tiếp nhận một cách vội vàng. Nó đòi hỏi bạn phải mở lòng và tâm trí mình ra, để cho lẽ thật ấy thấm nhuần vào con người bạn cho đến khi nó trở thành một phần của chính bạn.

Nguyên Tắc Thứ Hai

Những lời hứa là cơ nghiệp của chúng ta. Đó chính là điều mà Đức Chúa Trời đang dẫn dắt chúng ta vào. Có một sự song song rất đơn giản giữa Cựu Ước và Tân Ước. Trong Cựu Ước, dưới sự lãnh đạo của Giô-suê, Đức Chúa Trời đã đưa dân Ngài vào một vùng đất hứa. Trong Tân Ước, dưới sự dẫn dắt của Chúa Giê-xu (trong tiếng Hê-bơ-rơ, tên này cũng chính là Giô-suê), Đức Chúa Trời dẫn dắt dân Ngài vào một vùng đất của những lời hứa. Giao Ước Cũ—một vùng đất hứa; Giao Ước Mới—một vùng đất của những lời hứa.

Chúng ta hãy cùng nhìn vào sách Giô-suê và xem những điều kiện cơ bản mà Đức Chúa Trời đã ban cho Giô-suê. Trước hết, Đức Chúa Trời nhắc nhở Giô-suê: “Môi-se, đầy tớ Ta, đã qua đời” (Giô-suê 1:2). Điều này rất quan trọng. Trước khi chúng ta có thể bước vào một điều mới, luôn phải có sự chết đi của điều cũ. Đời sống thuộc linh, ở một khía cạnh nào đó, giống như các mùa trong năm. Có một chu kỳ các mùa liên tục tiếp diễn. Chúng ta có mùa hè với sự dư dật; rồi đến mùa thu, thời kỳ tàn úa; mùa đông, thời kỳ của sự chết; và sau đó là mùa xuân, thời kỳ đổi mới và phục sinh. Đây là một nguyên tắc xuyên suốt cuộc đời chúng ta. Đức Chúa Trời chỉ ban phước cho những gì đã chết đi và được phục sinh. Sự chuyển giao từ Môi-se sang Giô-suê là hình ảnh lặp lại nhiều lần trong đời sống của mỗi tín hữu.

“Môi-se, đầy tớ Ta, đã chết. Bây giờ con và cả dân này hãy đứng dậy đi qua sông Giô-đanh, vào đất mà Ta sắp ban cho dân Y-sơ-ra-ên. Bất cứ nơi nào bàn chân các con đạp đến thì Ta ban cho các con, như Ta đã phán với Môi-se.” [Giô-suê 1:2–3]

Gần đây, tôi nhận thấy một điều trong những câu Kinh Thánh này mà trước đây tôi chưa từng thấy. Đức Thánh Linh nhấn mạnh từ “cả” trong cụm từ “cả dân này”. Đức Chúa Trời không định để bất kỳ ai trong dân bị bỏ lại phía sau. Ngày nay, trong hầu hết các nhóm, chúng ta sẽ cảm thấy hài lòng nếu có thể đưa được 90% dân sự qua bên kia. Nhưng Đức Chúa Trời phán: “Mọi người đều sẽ qua”. Tôi thật sự tin rằng đó cũng là cách Đức Chúa Trời nhìn nhận hoàn cảnh của chúng ta ngày nay đối với những lời hứa của Ngài. Tất cả mọi người đều phải bước vào. Rồi hãy chú ý đến thì của động từ. Ở đây, Đức Chúa Trời phán: “đất mà Ta sắp ban cho dân Y-sơ-ra-ên” (thì hiện tại). Sau đó, Ngài lại phán ở câu 3: “Ta [đã] ban cho các con”. Một khi Đức Chúa Trời đã ban cho, thì điều đó đã được ban cho. Từ thời điểm đó trở đi, nó được nói đến như một việc đã xảy ra trong quá khứ.

Từ khoảnh khắc đó trở đi, vùng đất ấy về mặt pháp lý đã thuộc về con cái Y-sơ-ra-ên. Tuy nhiên, chúng ta cần phân biệt giữa điều hợp pháp và kinh nghiệm thực tế. Nhiều lần khi tôi trò chuyện với các tín hữu về việc được báp-têm trong Đức Thánh Linh hoặc nhận lãnh thêm những sự ban cho khác từ Đức Chúa Trời, họ thường đáp rằng: “Tôi đã nhận được tất cả khi được cứu rồi. Không còn gì nữa để nhận.” Một cách để trả lời là: “Nếu anh đã nhận được tất cả, vậy tất cả những điều đó ở đâu?”

Tuy nhiên, tôi tin rằng, ở một khía cạnh nào đó, họ đúng. Về mặt pháp lý, khi anh chị em đến với Đấng Christ, anh chị em trở thành người thừa kế của Đức Chúa Trời và đồng thừa kế với Đấng Christ. Kể từ đó, toàn bộ cơ nghiệp thuộc về anh chị em một cách hợp pháp. Nhưng có một sự khác biệt lớn giữa điều hợp pháp và điều trải nghiệm thực tế. Anh chị em có thể sở hữu rất nhiều về mặt pháp lý, nhưng lại hưởng được rất ít trong kinh nghiệm thực tế. Đôi khi tôi minh họa điều này bằng dụ ngôn sau: Nếu Giô-suê và dân Y-sơ-ra-ên giống như một số người theo chủ nghĩa nền tảng, họ sẽ đứng xếp hàng bên bờ đông sông Giô-đanh, nhìn sang bên kia sông, khoanh tay lại và nói: “Chúng ta đã có tất cả rồi!” Điều đó đúng về mặt pháp lý, nhưng lại sai về mặt trải nghiệm. Nếu họ giống như một số người Ngũ Tuần, họ sẽ vượt qua sông Giô-đanh (mà tôi ví như được báp-têm trong Đức Thánh Linh), rồi đứng xếp hàng bên bờ tây, khoanh tay

lại và nói: “Chúng ta đã có tất cả rồi!” Nhưng thực ra, họ chỉ tiến thêm một bước nữa—vẫn còn rất xa với cơ nghiệp thật sự của mình.

Điều thú vị về việc dân Y-sơ-ra-ên chiếm lấy Đất Hứa là Đức Chúa Trời đã đưa họ vào đó bằng một phép lạ, và rồi ban cho họ chiến thắng đầu tiên trước thành Giê-ri-cô cũng bằng một phép lạ. Nhưng sau đó, họ phải chiến đấu cho từng tấc đất mà họ chiếm hữu. Cũng vậy, chúng ta không thể mong đợi nhận được phần thừa kế của mình mà không

có sự tranh chiến! Cách mà dân Y-sơ-ra-ên nhận được phần thừa kế là: “Nơi nào bàn chân anh em đặt đến đều sẽ thuộc về anh em.” Đối với chúng ta cũng vậy. Về mặt pháp lý, tất cả đều thuộc về chúng ta ngay lúc này. Tuy nhiên, trên phương diện kinh nghiệm, chúng ta phải tiến vào và khẳng định quyền sở hữu đối với những gì Đức Chúa Trời đã ban cho mình. Chúng ta phải đặt bàn chân mình lên từng lời hứa khi chúng ta đến với nó. Đó là một hình ảnh rất sống động về việc khẳng định: “Đức Chúa Trời đã hứa điều này cho tôi, và bây giờ tôi nhận lãnh lời hứa của Ngài.”

Thư giảng dạy

Bản Chép Lại: TL-L072-100-VIE

Cập nhật lần cuối: 24 Sept 2026

Trang web: Derekprince.com/vi/resources

“Chúa Giêsu là điểm phân chia các linh hồn của con người. Số phận của họ trong cõi vĩnh hằng được xác định bởi phía nào họ đứng về Chúa Giêsu.”

Derek Prince

Derekprince.com/vi/resources